

Z univerza si vše přitáhneme - Vesmír jako samoobsluha?

Karel Funk

"Přitáhnou si všechno, co chci, vesmír mi k tomu pomůže." Chcete víc peněz, partnera, dům, léčitelské schopnosti či úspěch u druhého pohlaví? Stačí si to silně představovat, univerzum je tu od toho, aby plnilo. Vše si můžeme vsugerovat, pak se to vyplní raz dva. Ano, je to pravda. Opakuji, je to pravda. Směřují nás k tomu různé duchovní kurzy, školení a další ezoterické cirkusy a varieté. Učitelé těchto metod nás zahrnou příklady, kterak jejich metodou i "hloupý Honza k zámku přišel". Je to opravdu tak jednoduché? Pak stačí, aby si tuto trivialitu všichni osvojili a bude ráj na zemi. Ale není. Odpovíme ještě před výkladem: Ano, je to jednoduché, ale ne trvalé.

Nehapruje vám v tom něco?

Zkusme si o tom zauvažovat úplně jednoduše, nemusíme tu ovládat kdovíjaké duchovní poznatky či schopnosti. Něco je však třeba vědět. Je užitečné počítat s tím, že duchovní (neviditelný) svět není jen božský. Existují tu i bytosti svodu, říkáme jim tradičně luciferské. Ty samozřejmě nerozpoznáme. I ony však mají určitou moc. Luciferismus nemá kopyta a rohy; spočívá v tom, že se tváří božsky, ale k Bohu a k vyššímu cíli natrvalo nevede. Jednou si vybere svoji daň. Právě o tom pojednává pověst o doktoru Faustovi. I luciferské bytosti jsou nám ochotně k dispozici a vyslyší nás. Svou podstatu na čele napsanou nemají. Naopak mají přívětivou a svůdně lákavou duchovní "tvář". Umějí nabízet a plnit ledacos. Každé splnění přání tedy není od Boha, jak se domnívají nejen lidé v církvích, ale i v sektách, či na kurzech, učících kterak za úspěchem s využitím duchovna či andělů snadno a rychle. Anděly si domnívají zapřáhnout jako osly do svého pluhu – a číňte se. Ba i dojem protekce u andělů někteří učitelé navozují. Hned jsme s anděly "jedna ruka".

Udělejme nyní to, co na těchto instruktážích chybí, s čím nepracují

Zapojme do tohoto uvažování i nezrušitelný zákon vyrovnání (chcete-li – bumerangu či karmy). I karmu lze totiž na nějaký čas odsunout. Nelze si ji představovat jako policistu, který nás hned napoprvé neúprosně "sebere" a jdeme "sedět". Karmě můžeme na čas uniknout, odsunout ji. Není hmotně pevná a nepoddajná. Je jako pramen, který si podle okolností vybírá různé cesty, ale jednou stejně steče dolů. Když někdo něco ukradl nebo nesplatil dluh, může věc nějaký čas klikatit, může dočasně uhýbat před věřiteli i spravedlností, vynalézat finty k úniku, splácet dluh dalším dluhem, ale jednou si ho spravedlnost nalezne. Pak platí neúprosně a možná i s úroky. Platbu (vinu) nelze natrvalo smazat jinak, než poznáním své nedobroty a nápravou. Dobrovolnou, nebo vynucenou.

Co to znamená konkrétněji?

Ano, vsugerováním si, že nějaké přání máme splněno, ho můžeme neviditelným magnetizmem přitáhnout i do reality. Může to být přání nevinné, ale i takové, které si zatím karmicky nezasloužíme, nebo se kterým nejsme zralí správně nakládat. Pokud máme v této oblasti karmu nějakého nedostatku, pak ji splněním přání jen odsuneme. A pokud ji nemáme, mnohdy nám věci stačí tak, jak jsou. (Výjimkou v těchto směrech, které nás směřují tzv. pozitivním myšlením navozovat harmonii, je snad kineziologie, one brain. Touto metodou, pocházející z Ameriky, si však klient pod vedením instruktora sám najde a odblokuje stres, který mu překážel. Zde se pracuje bezpečně a souběžně i s tělem a s podvědomím a na rozdíl od řady jiných metod se instruktorem nepřiděluje povrchní "afirmace" jen do zevního myšlení, což by bylo nepostačující.)

Dejme si příklad fungování karmy

Nějaký člověk potřebuje pro svůj další vývoj projít chudobou. Řekněme, že to "má v karmě" (a připomeňme si, že karma není trest, ale jen vývojový výchovný prostředek, učení se nápravě, zkušenost a ta ovšem někdy bolí). Musí tedy lépe poznat chudobu na vlastní kůži (spíš nitro), možná proto, že do ní kdysi někoho sám uvrhl, snad svou úmyslnou zlovůli, snad lhostejností tam, kde měl jednat, anebo chudobou ve svém okolí pyšně pohrdal, i když mohl snadno pomoci a podobně. Příkladů bychom asi každý našli dost. Projítí chudobou by ho tedy vývojově posunulo, cosi mu ujasnilo, poznal by ji zevnitř. Ba ulevilo by se mu i v podvědomí. Ale namísto projítí touto zkušeností chudoby narazí na svůdné sugestivní pozitivní myšlení (pozitivnost je zde jen dočasná) a hurá: kosmos je mi k dispozici, budu si denně představovat, jak jsem bohatý, a to by v tom byl čert, abych nezbohatnul. A ten čert v tom bude a on zbohatne. Jenže zkušenost chudoby v jeho osudu čeká. Byla jen na nějakou dobu odsunuta. Do nasměrování jeho osudu Prozřetelností se vmísily svody snadného úspěchu. Často nerozpoznáváme své křížovatky. Vytčenému běhu života se skutečně dá někdy vymknout. Ne však natrvalo. Jednou karma udeří s o to větší silou. A platí se i s úroky, které mezitím mohly naskočit dalším nezodpovědným životem. Zapřáhli jsme si univerzum do svých záměrů, namísto abychom sami byli Bohu k dispozici pro jeho záměry. Udělali jsme si z univerza samoobsluhu (všimněte si, že tyto směry se často vyhýbají slovu Bůh či Prozřetelnost a nahrazují ho spíš fyzikálními pojmy kosmos, vesmír, univerzum apod., ty patrně nevyžadují takovou úctu a oddanost). Namísto snahy zasloužit si cokoliv kvalitou celého života, tedy namísto abychom si k úspěchu ve kterékoliv oblasti sami poctivě vytvořili schody, snažíme se cílenou sugestivní hrou naší mentality dostat k úspěchu zadními vrátky. Bezmeznou víru můžeme a máme mít pouze v Boží řízení, ochranu, vedení, bezpečí.

Ale rozeznávejme nejprve pohnutky

Někdy si skutečně můžeme představovat například při nemoci zdraví a tím nemoc odplyne. Tělo jako svěřený boží dar toužíme dobře spravovat. Kvůli tomu máme toužit po zdraví. Můžeme druhého obalovat láskou a hroty konfliktů zmizí. Můžeme si pro psí útulek představovat vhodný objekt a on nám přijde do cesty. V takovýchto případech ale vzbuzujeme skutečnou lásku, ať už k chorému orgánu, nebo k druhému člověku, nebo k trpícím zvířatům apod. To pak není egocentrický fígl, ale skutečná duchovní praxe. Používáme čistou, nesobeckou sílu. Můžeme čistě a

pokorně (ne jako fígl) prosit o ledacos, nebo si to i představovat: solidní hmotné zajištění, abychom mohli skromně, spořádaně a čistě žít a nakládat odpovědně s volným časem; vhodného partnera, abychom se s ním mohli vzájemně učit dobrotě vztahu atd. Nečinit to však s cílem vyvrát na potíže, třeba tak, jako si osvojujeme výhodnosti finančních vkladů, ale vždy jen s pokorou před Boží Vůlí, s touhou a odvahou pracovat trvale na své sebevýchově a hlavně – vždy na závěr proseb zaujmout stanovisko: Ne však má, ale Tvá Vůle se staň, Bože. Z ruky Tvé, Pane, přijmu vše dobré i zlé, co mi náleží. I za to děkuji. Víím, že i bolest a nedostatek je školou, kterou mne vedeš k sobě, pokud to se mnou jinak nejde. Proto prosím, nemá-li být moje pokorné přání splněno a potíže odejmuta, dej mi sílu a pokoru nést svůj úděl a jasnost ducha, abych pochopil, co mi nesnáze ukazuješ.

Znal jsem stařenku, která celý život, podle zevních měřítek, strádala. Celý život byla ale šťastná. Neznala pojmy jako vibrace, energie, odblokovávání či pozitivní myšlení. Její tajemství bylo prostší: Za vše děkovala Bohu. I za ty nejhorší osudové rány. Ještě v osmdesáti letech kvetla její duše radostí i zájmem o okolí.

Často bývá poctivá práce, spojená s pokornou trpělivostí, tím největším pokladem. Orientální příběh hovoří o dvou meditujících jogínech. Ptali se boha Indry, kdy budou spaseni, nebo zda vůbec mají naději. Jednomu bůh řekl: "Ještě čtyři inkarnace ti chybí do nirvány." On na to nespokojeně: "Já se tu tak snažím a ještě čtyři životy?" Druhému na dotaz, jak je na tom, bůh odpověděl: "Ještě tolikrát se zrodíš, kolik listů má strom, pod kterým sedíš. Pak budeš spasen." Jogín radostně zajásal: "Budu spasen, budu spasen!" Tu se ozval hlas z nebe: "Synu můj, jsi spasen již v tuto chvíli."